

større eller mindre Opmærksomhed, og lad os vedtage den i den bedst mulige Skikkelse.

Hyller: Den ærede Ordfører sagde, at der ikke var nogen Uklarhed i Loven ud over Spørgsmaalet om, hvad Rederne kan blive enige om. Jo, der er andre Uklarheder, det har adskillige Gange været paa Tale i Udvalget. Naar den ærede Ordfører henviste til, at § 2, 2det Stykke, kun havde ringe Betydning, maa jeg dog spørge: Hvorfor har Rederne saa været saa ivrige for at faa dette ud af Loven? Det tyder netop paa det modsatte. Saa siger det ærede Medlem, at man har foreslaaet en Erstatning paa 4,200 Kr. ved Tab af Menneskeliv. Ja, det er Maksimum. Der er ikke Tale om et Minimum, og for øvrigt er det ikke den Erstatning, som § 1 tilsigter. Der staar i § 1, at der skal gives „den afdødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fastsat enten til en bestemt Sum en Gang for alle eller til fortløbende Underholdsbidrag for et vist Tidsrum“. Det bliver noget andet. Man skal ogsaa ligesom tidligere gaa til Retten og søge. Som sagt, hvis den omtalte Bestemmelse kun havde ringe Betydning, var Rederne nok blevet siddende paa deres Kontor og havde ikke henvendt sig til Ministeriet om at faa den slettet.

Ordføreren (Birch): Jeg vil blot rette en Misforstaaelse, som den sidste ærede Taler gjorde sig skyldig i, naar han sagde, at jeg som Ordfører havde udtalt, at en saakaldet Uklarhed i Lovforslagets Tekst kun skulde være paa det Omraade, der drejede sig om, hvorvidt Rederierne kunde blive enige om Ansvar. Selvfølgelig har jeg aldrig sagt noget saadant. Lovforslaget forudsætter ikke paa nogen Maade, at Rederne skal blive enige om noget som helst. Hvis der overhovedet er Uklarhed, kan det kun være med Hensyn til Fordelingen af de Byrder Regeringen og Lovgivningsmagten lægger paa de enkelte Redere, sandelig ikke med Hensyn til, hvad de maatte blive enige om. Derimod er der fuld Klarhed over, hvilke Rettigheder den Passager, der kommer til Skade, har overfor Rederierne. Han kan vælge, hvilke af disse han vil holde sig til.

Om § 2, 2det Stykke, skal jeg ikke sige meget, jeg skal blot henvise til, hvad jeg forud har sagt, og beklage, at den ærede Ordfører for det andet Mindretal (Hyller) ikke i Stedet for at komme med almindelige Paastande har søgt at tilbagevise

min Paavisning af, at det kun er i et enkelt Tilfælde, hvor en Række Tilfældigheder falder sammen, at § 2, 2det Stykke, overhovedet kan blive af Betydning. Det vil sige, det er en saadan Række Forhold, der skal støde sammen, at jeg ikke tror, jeg overdriver, naar jeg siger, at allerhøjest i 1 af 1,000 Tilfælde vil Bestemmelsen blive effektiv.

Ministeren for Handel og Søfart

(*Muus*): Som allerede fremhævet har Spørgsmaalet om Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag to Sider. Det har en Høflighedsside, nemlig dels Kravet om Høflighed mod de Mænd, som Danmark har delegeret som sine Fuldmægtige, og dels Kravet om Høflighed overfor selve den Forsamling fra hele Verden, der skal samles her i København til Sommer. Det vilde overfor den være et sørgeligt Tegn, om vi her skulde staa og strides og ikke kunde faa Lovforslaget vedtaget. Dette er dog kun Lovforslagets rent formelle Egenskaber. Det store og vigtige er, at denne Lov vil give Danmark store Fordele. Jeg skal i den Henseende blot tillade mig at henvise til anden Side af Udvalgets Betænkning, hvor der fremhæves tre store Fordele ved den eventuelle Lov.

Naar det af Socialdemokratiet foreslaas at nægte Lovforslaget Fremme, maa jeg sige, at det undrer mig meget. Thi er der noget, der har fjernet Tvivl, er det netop de Bestemmelser, der er satte ind af Hensyn til den tilskadekomne. Der er gjort alt, for at den tilskadekomne i hvert Tilfælde kan være sikker paa sin Ret. Han kan søge den hos det ene Selskab, og han kan søge den hos det andet. Han kan søge den, hvor han finder det mest praktisk og fordelagtigt for sig, saa maa Rederne se, hvorledes de ordner deres indbyrdes Forhold. Der er netop gjort alt for at stille de skadelidte saa gunstigt som paa nogen Maade muligt. Men hertil kommer, at det dog maa være af Betydning for danske Mandskaber og Passagerer, om det størst mulige Antal Lande tiltræder Konventionen og ved deres Lovgivning indfører Erstatningsret for Skade paa Person, thi i saa Tilfælde vil danske skadelidte, selv om det danske Rederi har frasagt sig Erstatningspligt, kunne faa Erstatning hos det fremmede Selskab, naar det har Medskyld i Skaden. Det er netop en Hovedting, at de skadelidte vil blive særlig gunstigt stillede her. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget og fra raade at stemme for den fremsatte Paa-